

[Kim Behnke]

delig skete der det, at statsrevisorerne afgav en udtalelse den 20. januar i år. I de fleste amerikanske spillefilm slutter de sidste 5 minutter på en sådan måde, at der er basis for en fortsættelse af filmen, og det gjorde statsrevisorerne også, i og med at de anbefalede, at Rigsrevisionen blev sat på sagen en gang til. Og derfor kan vi afvente en ny rigsrevisionsrapport og udfaldet af nogle retssager.

Men det værste ved alt dette og ved dette lange tidsforløb er, at man har købt ekstra tid i fagforeningen og i a-kassen. Hver gang, man har opdaget uregelmæssigheder, som er blevet påtalt, har man gjort alt, hvad man kunne, for at købe sig tid – dels gennem forskellige undersøgelser eller ved at føre retssager – og det er bestemt ikke tilfredsstillende, at man på den måde kan trække både den nuværende og den tidligere arbejdsminister og direktoratet rundt i manegen, fordi man køber sig tid. Så kan man nå at få bragt tingene mere eller mindre i orden, og så kan man altid hævde, at nu er tingene normaliserede. Men det fjerner jo ikke svaret for, at tingene har fundet sted.

I Fremskridtspartiet har vi draget nogle konklusioner af denne sag og hele dens forløb – også efter de utrolig mange spørgsmål, vi har stillet – og vi har selvfølgelig overvejet at trække arbejdsministeren i samråd og høre, om det ikke var en god idé, at der blev gået hårdere til værks, især på grund af de bemærkninger, statsrevisorerne har gjort om, at der burde været grebet ind på et tidligere tidspunkt. Det kunne i hvert fald friste til at kalde ministeren i samråd. Men når vi i stedet valgte at fremsætte et beslutningsforslag, skyldes det hensynet til de mange, mange medlemmer af FFA og SFF, som har kunnet følge denne sag på afstand og gennem de referater, der har været i pressen. I stedet for, at der skulle ske et samråd i et folketingsudvalg bag lukkede døre, synes vi, de kunne kræve, at der skulle ske en forhandling her i folketingssalen, så man kunne få kendskab til både ministerens og de enkelte folketingspartiers synspunkter, og derudover har et beslutningsforslag den kvalitet, at man kan samle tingene sammen og beskrive dem sådan, at alle har adgang til at få et kort overblik over sagen.

Når vi derudover også synes, det var en god idé at fremsætte beslutningsforslaget, skyldes det, at den tvivl, Kammeradvokaten gav ud-

tryk for med hensyn til fortolkningen af § 38, i givet fald kunne bringes ud af billedet. En vedtagelse af nærværende beslutningsforslag ville jo give arbejdsministeren den fornødne hjemmel til at bruge § 38, stk. 1. Hvis der var tvivl om, at den hjemmel var tilstrækkelig, ville en folketingsvedtagelse vel være det ypperligste, man kunne opnå for en minister, for så ville der i hvert fald ikke længere være tvivl om, hvorvidt man havde den pågældende bemyndigelse.

Endelig havde vi også behov for at få en debat i dag om, hvorvidt tingene må siges at være tilstrækkeligt undersøgt, og her er jeg selvfølgelig overordentlig glad for, at udgangen af debatten tilsyneladende bliver, at der bliver foretaget en ny samlet og tilbunds gående undersøgelse af dette meget lange forløb. En af de bemærkninger, jeg noterede mig, var fra fru Lilli Gyldenkilde, der oplyste, at hun også har været udsat for den lidt ubehagelige reaktion, der har været indimellem – dels fra FFA's og SFF's ledelse, som jo stort set er den samme – men endnu mere fra de advokatfirmaer, de betjener sig af.

Jeg kan oplyse, at for mit eget vedkomme – ikke nok med, at der i starten, da jeg begyndte at stille spørgsmål, kom klar og utvetydig skriftlig besked om, at hvis man ville vide noget om de pågældende, kunne man bare spørge, og i øvrigt skulle man afholde sig fra at stille spørgsmål i Folketinget – da jeg valgte at fortsætte min spørgeaktivitet, rettede man min sandten henvendelse til den politiske ordfører for Fremskridtspartiet, fru Pia Kjærsgaard, og bad hende sørge for at få min spørgeaktivitet bragt til ophør. Det hjalp heller ikke, men så har man i stedet valgt via advokater at udtale sig til f.eks. Jyllands-Posten den 14. april og antydnet, at hvis ikke dette beslutningsforslag blev trukket tilbage, ville man sagsøge mig. Det tog jeg nu med ophøjet ro, i og med at grundloven heldigvis sikrer folketingsmedlemmers ret til både at kunne tale frit fra denne talerstol og også kunne fremsætte beslutningsforslag med de bemærkninger, vi har behov for.

Men da det pågældende advokatfirma skulle konkretisere tingene, viste det sig også, at de var kloge nok til ikke at ville rejse sag mod mig på baggrund af bemærkningerne i beslutningsforslaget. I givet fald ville de også hurtigt kom-